

PROGRAM BOHOSLUŽIEB FARNOSTI BABÍN

MIMORIADNY SVÄTÝ ROK MILOSRDENSTVA 2016

Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo a daj nám svoju spásu.

Týždeň 12.

DNES: KVETNÁ NEDEĽA

21. 3. 2016 - 27. 3. 2016

POSVÄTME KAŽDÝ TÝŽDEŇ ROKU MILOSRDENSTVA ASPOŇ JEDNÝM SKUTKOM MILOSRDENSTVA!

Farský kostol Zoslania Ducha Svätého Babín

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	ÚMYSEL SV. OMŠE	ČAS	SV. SPOVEĎ	INÉ PODUJATIE
PONDELOK 21. 3. 16	PONDELOK VEĽKÉHO TÝŽDŇA	+ František, Mária, r. Margeritína, Gavendova, Mizerákova, Kurtulíkova	17.00		
UTOROK 22. 3. 16	UTOROK VEĽKÉHO TÝŽDŇA				
STREDA 23. 3. 16	STREDA VEĽKÉHO TÝŽDŇA	+ Ján Fackulák (30. deň)	17.00		
ŠTVRTOK 24. 3. 16	ZELENÝ ŠTVRTOK	+ Jozef Frčo, Ondrej Badin a rod. Brníkova	18.00		
PIATOK 25. 3. 16	VEĽKÝ PIATOK	OBRADY VEĽKÉHO PIATKU	15.00		10.00 krížová cesta
SOBOTA 26. 3. 16	BIELA SOBOTA, VEĽKONOČNÁ VIGÍLIA	Za zdravie a poďakovanie Veronika Frčová	18.30		
NEDEĽA 27. 3. 16	VEĽKONOČNÁ NEDEĽA PÁNOVHO ZMŔTVYCHVSTANIA	Na úmysel Za veriacich	7.00 10.00		

Kostol sv. Jána a Pavla Vasiľov

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	ÚMYSEL SV. OMŠE	ČAS	SV. SPOVEĎ	INÉ PODUJATIE
PONDELOK 21. 3. 16	PONDELOK VEĽKÉHO TÝŽDŇA				
UTOROK 22. 3. 16	UTOROK VEĽKÉHO TÝŽDŇA	+ Jozef a Jozefína Gemel'ová a rodina	17.00		
STREDA 23. 3. 16	STREDA VEĽKÉHO TÝŽDŇA				
ŠTVRTOK 24. 3. 16	ZELENÝ ŠTVRTOK	+ Margita Paľovčíková	18.00		
PIATOK 25. 3. 16	VEĽKÝ PIATOK	OBRADY VEĽKÉHO PIATKU	15.00		
SOBOTA 26. 3. 16	BIELA SOBOTA, VEĽKONOČNÁ VIGÍLIA	+ Matej Kunocha	18.30		
NEDEĽA 27. 3. 16	VEĽKONOČNÁ NEDEĽA PÁNOVHO ZMŔTVYCHVSTANIA	Na úmysel	8.30		

Oznamy

- Ku chorým pôjdem v Babíne v pondelok od 9.00 hod.; vo Vasiľove v pondelok od 11.00 hod.
- Vo štvrtok je Zelený štvrtok, deň ustanovenia Sviatosti Oltárnej a sviatosti kňazstva.
- V piatok je Veľký piatok. V tento deň je prísny pôst a zdržovanie sa mäsitého pokrmu.
- O 10,00 hod. bude KRÍŽOVÁ CESTA v kostole. Poklona pri Božom hrobe do 20.00 hod
- Na Veľký piatok a Bielu sobotu pozývam na modlitbu Liturgie hodín – breviára v Babíne o 8.00 hod. v sobotu 8.30 hod. vyloženie Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej v Božom hrobe
- V sobotu je Biela sobota – Veľkonočná vigília . Obrady na Bielu sobotu začnú o 18,30 hod.
- Zo soboty na nedeľu sa mení čas na letný. Hodinky si posunieme o 1 hodinu dopredu.
- Budúca nedeľa je slávnosťou Zmŕtvychvstania Pána – Veľkonočná nedeľa.
- Upratovanie kostola: Babín : č. d. 84 - 106

Vasiľov: Helena Klokočíková, Denisa Markuseková, Helena Hriňová,
Emília Špaglíková, Emília Gemeľová, Helena Kotúl'ová

Želám Vám radostné prežívanie nedele a požehnanie do nového Veľkého týždňa !

BRÁNA MILOSRDENSTVA VO SVÄTOM PRIJÍMANÍ I.

Sväté prijímanie je úkon, v ktorom celkom konkrétne a osobne prežívame dobrodenie brány Božieho milosrdenstva otvorenej pre nás v Eucharistii. Práve vo svätom prijímaní sa uskutočňuje vstup Krista do hlbín nášho srdca a zároveň aj v stup kresťana do hlbín Ježišovho srdca. *„Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom.“* (Jn 6, 56)

Bolo by málo chodiť na svätú omšu a sadnúť si do kostolných lavíc, keby sme nemali hlad po nebeskom Chlebe, keby sme ho neprijímali. Mnohí síce do kostola chodia, v nedel'u a sviatky máme plné kostoly, ale tých, čo pristupujú k svätému prijímaniu je spravidla menšina. Nechýba im tento Chlieb z neba, tento sladký nápoj a pokrm, tento elixír života z viery? Ako môžu bez Ježiša v Eucharistii toľko dní vydržať a hladovať?!

Nedá sa predpísať, ako často treba chodiť na sväté prijímanie. Cirkev stanovuje minimum, za ktoré už nesmie žiaden katolík ísť, už by to bolo trestuhodné a hriešne, aby sme aspoň raz do roka sa vyspovedali a vo veľkonočnom čase prijali Prevelebnú sviatosť. Ale to nie je cesta, to je zábradlie, aby sme ďalej už nešli, lebo by sme spadli. Nie po zábradlí sa chodí, ale po schodoch. A „schodmi“, po ktorých treba kráčať, je časté sväté prijímanie. Ako často? Ako nám to len bude možné, ako sa len dá.

Vo Svätom roku milosrdenstva nám treba znásobiť frekvenciu pristupovania k svätému prijímaniu. Ak sme chodili tri razy do roka čerpať z eucharistického Chleba silu k viere a k láske, tak v tomto roku pôjdeme aspoň štyri, päťkrát. Znásobíme, rozmnožíme stravovanie našej duše, aby medzi posledným prijímaním, kým sme neupadli do hriechu, a tým prvým, keď sme sa z hriechu vymanili, neboli veľké intervaly. Možno bude treba častejšie pristupovať k svätej spovedi. Ak chceme jesť Boží chlieb, musíme mať čisté srdce a to nás bude provokovať ísť k pokániu. Pokánie nesmie byť, alebo skôr hriešnosť, nesmie byť prekážkou žiť z Eucharistie. Hriechy, ktoré nám prekážajú na ceste k Eucharistii, treba čím skôr odstraňovať.

Nebolo by pre nás Svätého roku milosrdenstva, ak by sa Kristus nestal naším naozajstným Pokrmom - každodenným Chlebom. Bez sviatosťného života niet Svätého roku milosrdenstva. Rok milosrdenstva je preto svätý, lebo sa blížime k svätému Bohu. Tomu Bohu, ktorý nám je na dosah ruky v Najsvätejšej Eucharistii.

Slávme výročie prvého svätého prijímania! Eucharistia patrí medzi sviatosti kresťanskej iniciácie. Myslí sa tým prvé sväté prijímanie. Eucharistiu bežne slávime každý deň a často ju aj prijímame. Vo Svätom roku chceme osobitným spôsobom prežívať výročie nášho prvého svätého prijímania. Vtedy sme vlastne dostali právo prisadnúť si k eucharistickému stolu a jesť Božieho Baránka. Nechajme sa preniknúť vďačnosťou za dar Eucharistie i za milosť, že ju môžeme prijímať.

Sviatosťné prežívanie Svätého roku milosrdenstva bude najlepšou a najkvalitnejšou aktivitou pre každého z nás ako brat' na vedomie Ježiša Krista medzi nami vo sviatosťiach, predovšetkým v Najsvätejšej Eucharistii, a nadväzovať s ním sväté spoločenstvo. Tak bude účinne rásť naša svätosť, bude sa obrodzovať naše osobné kresťanstvo, náš život z viery v Krista. Pre každého kresťana sa musí stať slávenie a prijímanie Eucharistie dušou kresťanského života. Ako duša oživuje človeka, jeho telo, tak Najsvätejšia Eucharistia oživuje kresťana, spôsobuje a rozvíja jeho duchovný život.

Pamätajme denne na Ježišove slová: *„Veru, veru, hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj. Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom. Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa.“* (Jn 6, 53 - 57)

NAŠA VEĽKONOČNÁ CESTA

Zelený štvrtok. Veľkonočná cesta vedie najprv do Večeradla. Pamiatka Pánovej večere v prvý deň Veľkonočného trojdnia nám odkrýva a zvestuje pravdu o Eucharistii. Učí nás, že Eucharistia je Ježiš Kristus skutočne prítomný medzi nami. Posolstvo pravdy o Eucharistii ide ďalej, hovorí, že v Eucharistii je umučený a vzkriesený Kristus, že Eucharistia je Veľká noc. Keď slávime Eucharistiu pri každej sv. omši, je tu Veľká noc, Kristovo umučenie a zmŕtvychvstanie. Nie je ťažké porozumieť a srdcom uveriť prečo Kristus znova a znova v našich kostoloch kladie Veľkú noc na oltár, prečo toto srdce Veľkej noci, ukryté v chlebe a víne, vkladá do dlaní kňaza. Robí to s tým istým zámerom ako vo Večeradle, aby vložil seba, svoju celú Veľkú noc, do hlbín nášho ja. Aby z nášho srdca urobil veľkonočné srdce, srdce, v ktorom je Veľká noc doma. Zmyslom Eucharistie je, aby pretvorila ľudské vnútro na chrám Najsvätejšej Trojice, aby naše srdce bolo aj svätostánkom aj veľkonočným obetným stolom. Eucharistia je naozaj srdcom ľudského srdca. Je jeho životom, jeho bohatstvom, jeho záľubou, jeho všetkým.

Veľký piatok. Z Večeradla vystupujeme na Kalváriu k Pánovmu krížu, aby sme srdcom vnímali a prežívali jeho umučenie a smrť, ktorú podstúpil pre nás a za nás. Tieto dva výrazy „pre nás“ a „za nás“ treba osobitne podčiarknuť. Prvý hovorí, že my sme príčinou jeho umučenia a smrti - naše hriechy, že my sme zavinili jeho smrť. Výraz „za nás“ zasa znamená, že Ježiš Kristus podstúpil umučenie a smrť dobrovoľne a z lásky k vôli nášmu dobru, aby nás vykúpil a zachránil. Zomrel namiesto nás, aby odčinil naše krivdy a splatil dlh Otcovi. Ved' kríž je smrť smrti. Kríž je koniec nerestí a začiatok čnosti. Kríž je porážka slabosti a víťazstvo sily. A hoci všetci ľudia všetkých čias majú v kríži pokušenie vidieť potupu a pohoršenie, Apoštol národov hlása, že je prejavom Božej moci a Božej múdrosti. Kým pre iných bol kríž zahanbujúcou skutočnosťou, pre neho bol slávou a nevýslovnou radosťou srdca. Kiež je takým aj pre nás!

Biela sobota. Na Bielu sobotu pokračuje naša cesta z Kalvárie za Kristom do hrobu, v ktorom ho pochovali. Svätá sobota symbolizuje veľké ticho. Kristovo Telo uložené v hrobe čaká na vzkriesenie. V tento deň Cirkev nekoná liturgiu, je to deň určený na kontempláciu. V našich krajoch je zvykom konať adoráciu Najsvätejšej Eucharistii. Pamiatka Božieho hrobu je príležitosťou stretávania sa s eucharistickým Kristom. Podčiarkuje sa tak eucharistický ráz slávenia Veľkej noci. Kristov hrob, v ktorom ležalo jeho mŕtve Telo, privalený kameňom, je obrazom noci a tmy. Je znázornením sveta, ľudského pokolenia, z ktorého sa vytratil život po páde Adama do prvého hriechu ľudstva. Celá zem sa stala hrobom miliónov ľudských tiel. Doteraz je jedným veľkým cintorínom. Takmer niet miesta na zemi, kde by nebol pochovaný človek. Najhoršie je to, že „hrobom“ sa stali aj ľudské srdcia bez Božieho života, ktoré vyplňa tma a noc hriechu.

Veľkonočná nedeľa. Cieľom našej veľkonočnej cesty je Ježiš. Ale ak putujeme k hrobu, v ktorom bol Pán pochovaný, treba vedieť, že ho tam nenájdeme. Hrob zostal prázdny. Ježiš z hrobu vyšiel živý a teraz je s nami. Vyšiel z hrobu ako Slnko spravodlivosti a Svetlo vychádzajúce z výsosti, aby vrátil život ľuďom na zemi. Nastala veľkonočná nedeľa. Božie Slnko, čo končí ľudskú noc a odstraňuje duchovnú tmu každého hrobu, naplno zažiarilo pri Kristovom zmŕtvychvstaní. Je to udalosť návratu života do ľudských srdc - nového života spoločenstva s Najsvätejšou Trojicou, stvorenia so svojim Stvoriteľom, Vykupiteľom a Posvätitelom. Aj hrob našich hriechov zostal prázdny. Krstom sme z neho vyšli živí vzkriesením nášho srdca. Veľkonočná cesta po sviatkoch nekončí, pokračuje účasťou na svätej omši každú nedeľu, ktorá je Veľkou nocou každého týždňa, a životom s Kristom a podľa Krista.

Mons. Pavol Janáč

Pozerajme na oslávenú tvár vzkrieseného Krista

Bolestná tvár nebola posledná a definitívna podoba tváre Ježiša Krista na tejto zemi. Posledným a oblažujúcim zážitkom učeníkov a apoštolov pred Kristovým odchodom do neba bol pohľad do jeho oslávenej tváre, ktorú im ukázal po svojom vzkriesení z mŕtvych. Po zmŕtvychvstaní sa im ešte štyridsať dní zjavoval a zhováral sa s nimi.

Svoju oslávenú tvár ukázal Pán Ježiš pred očitými svedkami ešte pred tým, než trpel a vstal z mŕtvych. Uskutočnilo sa to v udalosti, ktorú Sväté písmo nazýva premenenie na vrchu Tábor. Kontemplovanie Kristovej oslávenej tváre na hore premenenia tromi apoštolmi je pre nás návod, ako my, pútnici do nebeskej vlasti, môžeme už teraz v predstihu vierou nazerať do tej istej oslávenej tváre. Ani apoštoli by neboli bývali schopní vtedy vidieť Pánovu žiariacu tvár bez viery. Boli zahalení a ponorení do oblaku, ktorým sa vyjadruje pôsobenie milosti Ducha Svätého. Len v jeho milosti sme schopní vierou nazrieť do tváre osláveného Krista. Nazeranie do Kristovej oslávenej tváre má moc premieňať našu „tvár“ na jeho podobu.

Po udalostiach Kalvárie, keď Kristus dokonal svoje dielo vykúpenia na kríži, obliekol si svojim zmŕtvychvstaním novú a definitívnu podobu osláveného tela. Odvtedy sa obracia k ľuďom oslávenou tvárou svojho svätého človečenstva. Nie všetkým bolo dovolené vidieť jeho tvár po zmŕtvychvstaní. Zjavoval sa len tým, ktorých si vyvolil za svedkov svojho vzkriesenia, aby ohlasovali jeho víťazstvo všetkým národom všetkých čias.

Stretnutia so vzkrieseným Kristom a pohľad do jeho oslávenej tváre po zmŕtvychvstaní tvorí podľa apoštola Pavla jadro celého evanjelia. Cez apoštolskú vieru všetci kresťania, ku ktorým prichádza zvest' evanjelia, sú uschopnení teraz hľadiť do oslávenej tváre Krista. Pohľad do tejto tváre bol určujúci zážitok spoločenstva prvých učeníkov. Z tohto zážitku viery žila mladučká Cirkev v Jeruzaleme i potom, ako sa rozšírila do všetkých končín sveta. Oslávená tvár vzkrieseného Krista je určujúcim znakom a hnacou silou celej dvetisícročnej histórie kresťanstva na tejto zemi.

O vplyve neviditeľnej tváre vzkrieseného Krista, a predsa vierou dostupnej všetkým, na život všetkých generácií Cirkvi, hovorí sv. Ján Pavol II. v apoštolskom liste *Novo millennio ineunte*: „Ako na Veľký piatok, tak aj na Bielu sobotu sa Cirkev i naďalej ponára do sústredeného rozjímania o tejto zakrvavenej tvári, v ktorej sa skrýva život Boha a ponúka sa spása sveta. Ale jej rozjímanie o Kristovej tvári sa nemôže zastaviť pri obraze ukrižovaného Ježiša. On je Vzkriesený! Keby to tak nebolo, bolo by márne naše hlásanie a márna by bola aj naša viera (porov. 1Kor 15,14). ... Dvetisíc rokov po týchto udalostiach, Cirkev ich prežíva, akoby sa boli stali dnes. Ona, Kristova nevesta, vidí v jeho tvári svoj poklad a svoju radosť: Aká sladká je spomienka na Ježiša, prameň opravdivej radosti srdca...! Posilnená týmto zážitkom, podujíma sa Cirkev znovu na svoju cestu, aby svetu na začiatku tretieho tisícročia zvestovala: On je ten istý včera i dnes a naveky (Hebr 13,8).“ (NMI,28)

Zdalo by sa, že teraz, po zmŕtvychvstaní Krista, nám stačí zaoberať sa iba s jeho oslávenou tvárou. Pohľad do oslávenej tváre vzkrieseného Krista musí predchádzať pohľad do jeho bolestnej tváre. Nijako ju nemožno obísť. Ak hovoríme o pohľade do bolestnej tváre Krista, máme na mysli pohľad našej viery. Ak sa od nás žiada pohľad do Kristovej bolestnej tváre, znamená to, že sa máme hlboko ponoriť vierou, nádejou a láskou do Kristovho tajomstva umučenia a jeho svätej smrti. Vyvrcholením tohoto tajomstva je Kristovo oslávenie vo vzkriesení z mŕtvych. Len vo svetle kríža možno vidieť do tváre vzkrieseného Krista. Pohľad do bolestnej tváre Krista je akoby pohľadom do zrkadla, v ktorom vidíme, akí sme. Spoznávame v ňom svoju ľudskú úbohosť a zlobu. V oslávenej tvári Krista zasa spoznávame, akí budeme a čo čaká tých, ktorí sú odhodlaní pre neho žiť i trpieť.

Cez celý pozemský život chceme robiť to, čo svätý Pavol apoštol: „Stále nosíme na tele Ježišovo umieranie, aby sa na našom tele zjavil aj Ježišov život. A tak, kým žijeme, ustavične sa vydávame na smrť pre Ježiša, aby sa aj Ježišov život zjavil na našom smrteľnom tele.“ (2Kor 4,10-11) Len pre tých, ktorí nosia Kristovo utrpenie na svojom tele, platí, čo napísal veriacim v Kolosách: „Kristus vo vás, nádej slávy.“ (Kol 1,27) Pohľad v šerosvite viery do oslávenej tváre Krista v pozemskom živote je podmienkou na jej blažené videnie „z tváre do tváre“ v nebi.